

FACULTAT
D'EDUCACIÓ, TRADUCCIÓ
I CIÈNCIES HUMANES

UVIC | UVIC-UCC

Curs 2018-2019

ENCOMI DE MAITE PUJOL i MONGAY

Amb motiu de la seva lliçó de jubilació:

L'ESCOLA, UN CONTEXT PER A LA RECERCA

Vic, 8 de maig de 2019

ENCOMI DE MAITE PUJOL i MONGAY

Professora del Departament de Pedagogia

Fotografia: UMEDIA UVic

MAITE PUJOL i MONGAY

DE L'ESCOLA A LA UNIVERSITAT, DE LA UNIVERSITAT A L'ESCOLA

1. Introducció

Amb aquest encomi volem recordar i deixar constància de les aportacions a la docència i recerca universitària en l'àmbit de l'educació infantil de la Maite Pujol Mongay, i dels aprenentatges que hem fet i que fem al seu costat.

La Maite Pujol és mestra, mestra de persones menudes i grans, però també investigadora, divulgadora, educadora i companya de viatge. Va començar a l'escola pública Jaume Balmes de Vic els cursos 1981-1983. Després, des del curs 1983-1984 i fins a l'any 2018 va exercir de mestra d'educació infantil a l'escola pública Les Pinediques de Taradell que, de fet, ha estat i encara és la seva escola. Aquesta tasca educativa a les aules d'educació infantil l'ha combinat constantment amb la docència universitària i la formació permanent del professorat. Des de l'any 1992 ha estat professora associada a la Universitat de Vic en els graus en Educació Infantil, Primària i doble grau en Mestre d'Educació Infantil i Primària. Ha participat com a docent en el màster universitari en Pedagogia Montessori i en el màster universitari en Innovació en Didàctiques Específiques.

Cal destacar que en el període de 2008 a 2013 va coordinar, amb David Altimir, el Pla Especial de Mestres d'Educació Infantil que oferien conjuntament la Universitat de Vic i l'Associació de Mestres Rosa Sensat. Aquestes tasques educatives les ha compaginat amb l'elaboració de materials didàctics i llibres d'aula, a més de fer assessoraments per a Eumo Editorial, Editorial Onda i Oxford University Press. Ha participat com a professora en diverses escoles d'estiu i ha impartit ponències, conferències i cursos a València, País Basc, Itàlia (Bolonya, Ferrara, Savona...). També comparteix els seus coneixements i aprenentatges com a formadora de mestres en activitats de formació permanent per encàrrec del CIFE (UVic-UCC), l'Ajuntament de Vic, l'ICE de la UB, la Fundació Bofill i l'Associació de Mestres Rosa Sensat, entre d'altres entitats i institucions.

Si mai heu tingut l'oportunitat d'escoltar la Maite Pujol parlar d'educació en general, i d'educació infantil en particular, haureu vist com la cara se li il·lumina.

No ho fa pas a causa d'un fenomen màgic, sinó pel convenciment i els fonaments adquirits en una llarga i intensa trajectòria de pràctica i reflexió. És una sensació i una emoció heretades de l'estada que va fer a la ciutat de Bolonya l'any 1980, just abans de rebre la titulació de diplomada en Professorat d'Educació General Bàsica, especialitat d'Educació Preescolar (1981) a la Universitat Autònoma de Barcelona. Uns estudis universitaris completats, l'any 2010, amb la llicenciatura en Psicopedagogia a la Universitat Oberta de Catalunya.

L'estada de 1980 a la ciutat de Bolonya tenia per finalitat estudiar l'estructura educativa (de l'àmbit escolar i d'altres serveis territorials socioeducatius) de l'ajuntament de la ciutat, sota l'acolliment de l'Assessorato alla Pubblica Istruzione. A més de conèixer l'estructura educativa de la ciutat també va participar en les diferents activitats pedagògiques de quatre parvularis (*scuole del l'infanzia*) de la ciutat. Aquestes vivències i aprenentatges les va complementar amb tres estades addicionals a Savona, també a Itàlia, per a aprofundir, amb diverses *scuole del l'infanzia*, en el treball per projectes a parvulari durant els anys 1984, 1985 i 1986. Fruit dels coneixements adquirits durant l'estada a Itàlia i de l'aplicació pràctica posterior que en va fer al parvulari de Taradell conjuntament amb Núria Roca, les dues mestres van publicar, a l'editorial Eumo, el llibre *Treballar per projectes a parvulari* (1991). Les recerques i aplicacions pràctiques sobre l'art a l'educació infantil desenvolupades per Maite Pujol al parvulari són a l'origen de l'obra *Interaccions amb l'art a l'Educació Infantil*, guardonada amb el Premi Joan Profitós d'assaig pedagògic l'any 2007.

Aquests retalls són una bona mostra que la jubilació administrativa que Maite Pujol va decidir iniciar l'any 2018, tanca una etapa de pràcticament trenta anys d'estudi, recerca i pràctica de l'educació infantil. La reflexió i la pràctica i l'escola i la universitat són dos binomis que marquen i emanen d'aquesta trajectòria. Amb la il·lusió de compartir allò viscut i après la mestra i professora Maite Pujol ha trobat moltes i diverses vies per comunicar el que fa, per mitjà de la publicació de llibres, articles, material audiovisual, material didàctic o en congressos i jornades alhora que participa en recerca.

No és fàcil condensar una intensa i compromesa trajectòria a l'Escola de Mestres, als Estudis Universitaris de Vic i a la UVic-UCC. En aquests casos, sempre és una bona opció que la síntesi sigui coral i expressi la sensibilitat i el coneixement de diverses veus. És millor que, a la manera d'un trencadís, presenti una imatge feta de diferents tonalitats, matisos, formes i colors. És per això que, a continuació, recollim diversos textos breus de col·legues del Departament de Pedagogia i de la Facultat que, en l'àmbit de l'educació infantil i de la formació de mestres, han compartit espai i temps amb la Maite Pujol.

2. Lletres personals

Maite Pujol i l'ofici d'educar

Com educar? Des de la pròpia educació sentimental. En el cas de la mestra i pedagoga Maite Pujol, des de la seva connexió íntima amb les arts: la literatura, la música, la dansa, el teatre, la pintura o l'escultura. Les arts absorbides com una experiència estètica personal que sovint es trasllada a la vida professional en un bell exercici d'imaginació/translació; com un impuls de la pròpia manera de viure i de fer escola: «L'art — diu Maite Pujol al pròleg del llibre *Art i joc*— facilita, alhora, que puguem establir i ampliar connexions entre els diferents elements de l'entorn». Així doncs, *com educar?* La resposta és des de la passió per les arts, una passió que a ella li ha proporcionat al llarg dels anys propostes expressives abundants: des d'aquells primers «treballs per projectes» de finals dels vuitanta, duts a terme amb la Núria Roca, i que constatarem com autèntics exercicis d'innovació i d'irrupció dins la rutina postfranquista, fins als darrers treballs actuals a Les Pinediques, elaborats amb l'acompanyament dels audiovisuals. Passant per l'organització de les edicions *Art i maternitat* (2008) i *Art i joc* (2009), a la Facultat d'Educació de la UVic.

Amb qui educar? Voldríem destacar la importància que la branca intel·lectual i humana ha tingut i té en la tasca pedagògica de Maite Pujol. Hi ha l'empremta d'algunes figures clau, una empremta que ha operat per cristallització en la seva manera d'abordar el qui i el com educar. S'hi detecten alguns noms il·lustres, procedents de corrents pedagògics, entre ells, el de Loris Malaguzzi quan parlava dels cent llenguatges de l'infant. Hi ha també l'equip de mestres de l'Escola Universitària de Mestres d'Osona, entès com el pinyol dur de Vic-Barcelona-Girona; hi ha el tàndem Roca-Pujol, capaç de convertir totes les estances del parvulari en un palau o una nau del planeta Saturn. Hi ha l'eix Vic-Reggio-Bolonya. Però sobretot la petjada d'una Educació per contacte humà amb Mercè Torrents, que fou la seva mestra; amb Segimon Serrallonga, de qui pouàrem tots els professors de l'Escola de Mestres de Vic durant prop de dues dècades. Una educació des de l'amistat, amb Piero Sacchetto o David Altimir, i encara una amistat pedagògica de mútua i fonda admiració amb el seu company Antoni Tort. Escombrant una mica cap a casa, també s'hi albiren les empremtes de Célestin Freinet, que tant marcaren la nostra generació. En efecte, en la tasca de Maite Pujol hi són perceptibles les arrels del mestre francès: en la manera de concebre la llibertat de l'infant i el seu sentit de la responsabilitat. En la comprensió de l'infant com a membre de la comunitat, a Les Pinediques de Taradell, capaç, intel·ligent, digne i responsable.

Per a qui educar? Deia Segimon Serrallonga als escriptors joves: «Qui no treballa per una causa, en favor d'un interès més ampli, una causa que abraci l'interès

personal més fondo amb l'interès general més ampli no es digne d'escriure una sola ratlla.» O, hi afegim nosaltres, si és mestre, no és digne de quedar-se ni un sol dia més a l'escola. He admirat profundament aquesta mestra, Maite Pujol, des de sempre, i no he trobat millor ocasió que la d'avui per proclamar-ho. Ella ha sabut elevar la seva tasca des de les motivacions pedagògiques personals, aquelles del dia a dia, fins a l'interès més ampli de com cal o caldria educar a Catalunya. Un interès incorruptible en les seves idees, que sempre s'han situat un graó més enllà, entre la innovació i la reflexió constant. Un compromís quotidià de transformar les inèrcies en propostes valentes; les rutines en experiències trencadores, però alhora sòlides. Gràcies.

Des d'on educar? Dins l'ofici que cadascú exerceix, el repte i la joia sempre han de ser els arguments majors. Estic segura que aquests dos elements han estat sempre a la base del fer de mestra de Maite Pujol. És per això que no recordo ni un sol moment en la seva trajectòria professional en què el seu treball hagués estat condicionat per les pures exigències d'una moda, d'una administració, etc., en detriment de les seves recerques i convenciments personals. I amb aquestes premisses crec que ha fet equip i ha deixat empremta dins i fora de l'escola: entre els infants i pares, a la Facultat d'Educació de Vic com a mestra de mestres. El seu treball ha estat una autèntica labor *d'atelier*, creatiu i meditatiu alhora; d'impuls entre les necessitats de l'educació i les exigències personals. Podem dir que aquestes són les premisses de tots aquells que han sortit airosos dins el seu ofici (ara se'n diu «que han excel·lit en el seu ofici»). Aquestes són les premisses que han situat Maite Pujol des de fa molts anys com a mestra de mestres, com a mestra de referència. I la constatació que ens ha deixat fins ara són una llarga llista de participació en recerques, de publicació d'articles, d'edició i coedició de llibres, de cursos de formació de mestres i alguns premis a la seva labor pedagògica. I encara hi ha camp per córrer.

Qui educar? Recordo, i amb això acabo, un dia no massa llunyà en què vaig anar a l'escola Les Pinediques. La Maite Pujol m'havia convidat a visitar uns tallers integrats que s'estaven duent a terme. En entrar a l'aula hi havia els infants i la mestra asseguts a la rotilana, amb l'hàmbster de la classe de cos present al mig. Em vaig acostar silenciosament a la colla. La conversa girava a l'entorn de com es faria el sepeli, de com es prepararia l'acomiadament de la bèstia. Es van prendre decisions, amb tranquil·litat i participació. Vaig recordar unes paraules que la Maite havia dit als meus alumnes del màster d'Innovació poc temps abans i que reproduïxo: «En una conversa amb els infants, ens interessa la participació, però viscuda de manera que no sigui impostada; i això es percep quan no és necessari prendre tanta paraula per parlar aixecant la mà. Això ens demostrarà que els infants estan educats per parlar amb els altres i que parlen quan tenen coses a dir». I aquest fet era possi-

ble davant meu. S'acomplia el miracle del respecte per la dignitat de l'infant, però alhora també la insubornable llei de la veritat en les seves paraules, aquella que és tan difícil de trobar en els manuals i currículums educatius. Els infants són veritat. Quaranta anys de fer escola amb la sàvia creença que els infants són veritat.

M. Carme Bernal Creus

* * *

Privilegi

Aquesta és la paraula que em ve al cap quan em demanen que parli de la Maite.

Privilegi quan la vaig conèixer. Era la mestra del parvulari de Les Pinediques i, aleshores, treballava en Projectes, no uns projectes qualsevols, no, eren uns grans projectes que implicaven un canvi dels espais on vivien els infants. Entrar al parvulari en aquell temps era entrar en un món increïble on la imaginació no tenia límits, on els infants proposaven, dissenyaven i modificaven les seves idees i on les seves mestres, la Maite i la Núria, que els observaven amb saviesa, els escoltaven i els donaven ales per anar més enllà. Un lloc on pares i mestres treballaven fins a altes hores de la nit per fer realitat la instal·lació que els infants havien dissenyat, comprovat i modificat una infinitat de vegades durant el curs i que, quan arribava l'estiu, quedava llesta per constatar-ne l'eficàcia i gaudir-ne.

Privilegi ser la seva de companya a la Facultat d'Educació de la UVic. Les circumstàncies ens feien apropar ja que, nosaltres dues érem de les poques mestres d'escola que hi fèiem classes i les alumnes es bevien amb delit tot allò que explicàvem, tot allò que portàvem en els nostres cistells curulls d'experiències fresques que havíem recollit aquella mateixa tarda a les nostres escoles. Ella compartia saviesa i empatia amb alumnes i professors, com sempre, brillant i eficient.

Privilegi visitar la seva escola amb futures mestres o amb mestres en exercici per tal d'aprendre dels progressos i descobertes que anaven fent amb tot l'equip. Una escola que continuem visitant sempre que podem perquè mai ens decep, perquè permet que els infants visquin i gaudeixin amb el seu propi progrés, perquè és una escola que evoluciona i canvia contínuament i perquè la generositat de l'equip de mestres ens permet compartir i conèixer experiències i entrebancs.

Tot això ha passat durant una pila d'anys que ella ha aprofitat per créixer personalment i professionalment i, mentrestant, hem rigut, ens hem perdut, hem treballat, ens hem divertit, ens hem cansat, ens hem despistat i hem gaudit d'ensenyar i aprendre juntes.

El *Privilegi* no s'ha pas acabat, però, perquè ara, que es jubila oficialment, no pas realment, ara que s'acomia d'una part de la seva vida pedagògica, els nostres

camins s'han tornat a trobar i ens hem llançat amb entusiasme a fer via per racons i ciutats de Catalunya treballant amb exigència i amb generositat, intentant ajudar els mestres a fer una escola que s'ajusti més i millor a la mesura dels infants.

M. Teresa Feu

* * *

La lucidesa de saber situar-se al límit

He fet memòria per recordar en quin moment vaig conèixer la Maite i no l'he sabut trobar. De fet, el més antic que tinc és de quan ella va ser mare per primera vegada. Va ser quan jo era estudiant de Magisteri a l'Escola de Mestres Balmes, després UVic, que la Maite i en Toni (professor meu aleshores) van tenir l'Artur. Em va sorprendre el nom perquè només en coneixia un, molt més gran, i amb la mirada d'una inexperta que encara associava els noms a una edat, com si les persones grans no haguessin estat mai nadons ni infants, el nom em va sobtar.

Explico aquesta anècdota perquè per a mi defineix una constant en la meua relació amb la Maite. Sovint em sorprèn. La seva mirada té la lucidesa de saber-se situar al límit, d'explorar i mirar-se les coses des d'una òptica diferent; just des d'aquell punt, que no tothom té l'habilitat de trobar, que li permet ubicar-se en una posició especial, que facilita interrogar-se i interrogar-nos sempre des de més enllà del comú, de l'habitual. Planteja els reptes des d'una perspectiva nova, de vegades pot ser fins i tot una posició una mica incòmoda, que genera malestar i inquietud, però que permet avançar, perquè no deixa indiferent.

Aquesta mirada, sovint transgressora, sempre creativa, és una eina fantàstica per a l'escola i meravellosa en la formació de mestres. Voldria aturar-me en aquesta idea.

La Maite fa una combinació perfecta entre dues professions que no solen anar plegades: mestra d'Educació Infantil i professora universitària, i no és només pel fet d'exercir les dues tasques que es pot considerar una bona combinació, sinó per l'habilitat com les desenvolupa, perquè treu el millor de cadascuna d'elles, per les seves aptituds professionals i també per exercir-les alhora. Tenir els coneixements, haver llegit una immensitat de textos i conèixer els referents teòrics és una virtut. Tenir l'experiència pràctica n'és una altra. Posar-les una al servei de l'altra, posar-les en solfa, és virtuosisme. Aquesta perícia, només a l'abast d'algunes, i dic algunes amb plena consciència, perquè només em venen al cap algunes dones que ho han sabut fer és un privilegi per als seus alumnes. Fa que les seves aportacions als graus de Mestre siguin riques i profitoses, i que les seves alumnes tinguin un record absolutament fructífer dels seus ensenyaments. I sí, ensenyaments. Perquè

són els alumnes els qui aprenen i mestres els qui ensenyen, encara que a vegades a l'aula ens canviem el rols i a estones tots som mestres i tots alumnes.

La Maite, vulgui o no, sigui pedagògicament correcte dir-ho o no, ensenya. Ensenya a l'escola, ensenya a la universitat i ensenya als companys que treballem amb ella. Entenent ensenyar com a mostrar, fer públic, assenyalar, remarcar, apuntar, comunicar, evidenciar. En efecte, d'aquesta manera no s'ha estat, i esperem que continuï sense estar-se'n, d'expressar les seves idees i de marcar camí cap a una Educació Infantil forta.

Amb el desig que la jubilació només sigui un canvi de ritme i de prioritats, estem segures que la defensa dels nens i nenes i de l'educació infantil continuarà essent un compromís que mantindrà.

Gràcies per tot el que has fet fins ara i pel que estem segurs que, de manera de diferent, continuaràs fent.

Berta Vila

* * *

Com t'he anat coneixent, Maite?

A l'aula de psicomotricitat de l'Andersen amb infants de quatre anys quan tu estudiaves?

Com a mare de l'Artur i la Cèlia en portar-los a l'escola?

Al llarg de la seva escolaritat veient-los créixer?

Al Pàdel a les sessions de gimnàstica?

A la UVic quan vas proposar-me per compartir l'assignatura Aula 3-6? Com em vas ajudar!

Al grup de formadors de CIFE treballant i organitzant «detalls tendres» per als companys?

T'he conegut com a estudiant, mare, mestra, companya...

Ara has iniciat una etapa que podíem anomenar «fora de classe», com el títol del llibre de Marina Garcés, on escriu:

«Fora de classe hi ha també tot allò que ha quedat per pensar: els desitjos encesos pel que hem començat a aprendre, el ressò de les paraules inquietants, els problemes no resolts i, sobretot, la relació de tot aprenentatge amb la vida, amb la pròpia vida i també amb la vida col·lectiva».¹

Quina sort haver-te conegut Maite!

Maria Teresa Vilarnau

1. Garcés, M. (2016). *Fora de classe*. Barcelona: Arcàdia, p. 17.

* * *

Entre Itàlia i Catalunya

*Maite, referent per a una nova escola a Catalunya*² podria ser el títol d'un assaig pedagògic ben actual.

Maite, intèrpret i traductora de la cultura pedagògica entre Itàlia i Catalunya i entre Catalunya i Itàlia.

Maite, formadora rigorosa amb la mirada sempre crítica i amb aquelles aportacions divergents que sempre provoquen moviments en el pensament.

Maite, incansable generadora de visions «altres» sobre el món, no només el món educatiu.

Maite, companya amb qui treballar es converteix en una experiència constant d'aprenentatge i goig.

Maite, generosa i disposada a compartir el seu coneixement amb els seus interlocutors.

Maite, guia i orientació per a tantes mestres en actiu i tants estudiants, futurs mestres.

En fi, Maite. La seva trajectòria personal i professional i el seu talent per teixir relacions amb persones diferents, peculiars i de diversos àmbits, han permès a tothom qui hagi compartit amb ella alguna vivència enriquir-se i sentir-se part d'un entorn en transformació constant.

Connectar amb la Maite va ser molt fàcil i immediat: potser l'idioma, l'italià, hagi afavorit aquesta connexió; potser l'afinitat de mirades; potser els respectius bagatges professionals; potser una *Weltanschauung* i un sentit irònic que ens ha aprofitat i que ens ha permès pensar, planificar i compartir assignatures a la Universitat de Vic durant anys i ens permet pensar, planificar i compartir formacions amb el CIFE actualment. Una sort, en fi. Gràcies, Maite!

Francesca Davoli

2. Tört, A.; Pujol, M. (2015). «Referents per a una nova escola democràtica. (La influència de la pedagogia italiana en col·lectius de mestres durant la transició política a Catalunya)». *Educació i Història*, gener-juny, 2015, p.149-175.

* * *

Hi ha mestres i Mestres

Tot el que realment necessito saber sobre com viure, què he de fer i com he de ser, ho vaig aprendre al parvulari.
(Robert Fulghum)

Hi ha ocasions en què és millor callar i escoltar. Aquesta és una d'elles. Però, tot i saber-ho, serem imprudents i parlarem.

Hi ha persones que són excepcionals. Deixeu-m'ho dir clar. Hi ha mestres i Mestres, i no tots som iguals.

La Maite ha estat, i és, una mestra excepcional i no podem valorar prou la sort que hem tingut de tenir-la com a companya i com a mestra.

Algú que comença el dia en una aula d'infantil i l'acaba com a professora d'un màster universitari, després de guiar, tutoritzar i empènyer, als graus, les noves fornades de mestres, ha de ser algú molt especial. No és una casualitat.

Adaptar el missatge, el to i els continguts en cinc minuts d'autovia i fer-ho tan bé a tot arreu, ens fa comprendre la seva qualitat i el que deia Kilpatrick: «Un professor ha de ser-hi per recollir als seus estudiants on són». I en això la Maite és una referència per a nosaltres.

Parlar a tothom en el seu registre, acollir a tothom, fer de referent per a totes i tots, també per als companys. I a més, oferir paraules i reflexions assenyades. Així és la Maite Pujol.

És veritat que ens ha explicat moltes vegades com fer les coses, què cal preparar, com gestionar... però el més valuós del que ens ha aportat són els «perquè» i els «per a què», d'allò que fem. Combinant saber teòric i saber pràctic. En un moment en què l'experiència pràctica és centrifugada, de les aules universitàries, cal reivindicar la figura de la Maite i tenir-la com referent per al futur.

No n'hi ha prou de saber què s'ha de fer, cal donar sentit i direcció a la tasca. I això només es fa amb criteri, lectura acumulada i la reflexió sobre la pràctica que la Maite ha conreat i ens ha ensenyat a fer a totes i tots els que l'hem envoltat. Aprendre a mirar i aprendre a pensar. Aprendre de la vida viscuda.

«Records d'escola» i «Diari d'aprenentatge» han acompanyat, i han estat un pilar bàsic, en l'aventura d'una nova formació de mestres que vam començar ple-gats, fa alguns anys. Unes generacions de mestres capaces de pensar la feina, pensar l'escola i pensar-se a ells i elles mateixes.

En resum, fer sensata, possible i significativa la tasca de «fabricar» mestres capaces de moure el món. Cal reconèixer que sense la Maite, res no hauria estat igual.

Ha posat el seu granet de sorra en el sorral de l'educació de casa nostra, tot reivindicant la importància de les primeres etapes de l'educació com a espai imprescindible i privilegiat en la formació de les dones i els homes del món.

De tots els homes i dones del món! Com diu Malaguzzi, «una escola ha de ser un espai per a tots els nens i nenes, no basada en la idea que tots són iguals, sinó que tots són diferents».

Llibertat, curiositat i bellesa, la Maite, amb art i artesanía, és digna successora de les grans dones de l'educació de casa nostra. Les ha llegit, les ha comprès i ens ho ha fet comprensible. «El progrés significa simplificar no complicar» (Bruno Murani) i ens ha entabanat a totes i tots en aquesta admirable bogeria que és l'educació.

L'Eulàlia Bosch deia «Els nens arriben al món com a estrangers radicals», i amb la Maite hem descobert com convertir-los en protagonistes. Centre i motor de la nostra tasca. «La nostra tasca, pel que fa a la creativitat, és ajudar els infants perquè pugin les seves pròpies muntanyes, el més amunt possible. Ningú pot fer-hi més» (Malaguzzi).

Deia Rosa Sensat, «la llibertat és una conquesta a la qual les persones arriben a través de l'educació i la cultura», i és per això que et volem donar les gràcies, Maite. Amb tu, totes som més lliures.

Moltes gràcies, Mestra!

Josep Castillo

3. I continuar fent camí

Volem reconèixer la teva passió i saviesa per la feina que has desenvolupat amb infants i futures mestres. Volem reconèixer el rigor del teu treball alhora que ens transmetes el convenciment que aquesta és la millor feina del món: acompanyar petits i grans en el seu creixement. Al Departament i a la Facultat sentim la complicitat que tens amb companys i companyes, l'esperit crític sempre fonamentat que ens fa avançar, i la capacitat per al treball en equip que ens permet aprendre junts i juntes, amb gust i satisfacció per millorar l'educació.

Seguirem sentint la teva complicitat i vetllarem per seguir aprenent amb tu. Al capdavant, això només és una jubilació administrativa. Moltes gràcies, Maite.

**Departament de Pedagogia
de la UVic-UCC**

FACULTAT
**D'EDUCACIÓ, TRADUCCIÓ
I CIÈNCIES HUMANES**

UVIC | UVIC·UCC